

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce X. X., nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-706/ZA-ZA11-ZA03-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 6. 12. 2024 k Městskému soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana se podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a

a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce se bojí návratu do vlasti, protože v ní panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo. V této souvislosti poukázal na to, že Moldavská republika (dále jen „Moldavsko“) je bezprostředně ohrožena v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace (dále jen „Rusko“) na Ukrajinu.
3. Žalobce poukázal i na kritickou situaci v Podněstří, kterou přirovnal k situaci na Ukrajině. Dá se podle něho očekávat další zhoršení bezpečnostní situace. Upozornil na střelbu z granátometů, ke které došlo v Podněstří a při níž série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v tamním hlavním městě. Taktéž poukázal na incident, při němž byla z provozu vyřazena dvojice vysílačů.
4. Následně žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, neboť důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodňují udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany. Zrekapituloval informace, které uvedl v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti a podotkl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, protože si pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady.
5. Dále žalobce shrnul, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady potvrzující jeho tvrzení, musel by rozhodnout o udělení mezinárodní ochrany. Upozornil také na závažné porušování lidských práv s tím, že Moldavsko nelze za současných okolností označit za bezpečnou zemi původu.
6. Závěrem žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému, aby o jeho žádosti znovu rozhodl, a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou a v ní uplatněnými námitkami nesouhlasil a odkázal na obsah správního spisu. Moldavsko nebylo v minulosti ani v současnosti zmínáno ozbrojeným konfliktem, a to včetně Podněstří. Neexistují žádné zprávy o tom, že by se konflikt rozšířil mimo území Ukrajiny do Moldavska, či některé jeho části. Žalovaný poukázal na to, že ačkoliv žalobce argumentuje situací v Podněstří, sám z něj nepochází a nežil v něm. Méně příznivá ekonomická situace v Moldavsku není relevantní skutečností z hlediska mezinárodní ochrany, neboť se týká plošně všech občanů. Hlavním důvodem příjezdu žalobce do ČR byla výdělečná činnost v ČR kvůli nesplaceným dluhům v Moldavsku. Podle názoru žalovaného se žalobce snaží legalizovat si pobyt na území ČR.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Dne 24. 5. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 29. 5. 2024 žalobce poskytl údaje k podané žádosti, v nichž uvedl, že je X státní příslušnosti i národnosti. Je schopen se dorozumět rusky, moldavsky a rumunsky. Žalobce je bez náboženského vyznání, nikdy nebyl členem politické strany nebo skupiny a nikdy

nebyl politicky aktivní. Je ženatý. Má vlastního syna a osvojenou dceru manželky. Rodina žije v X v pronajatém bytě. Před odchodem z vlasti žil žalobce s rodinou v obci X v rodinném domě. Ten však čtyři měsíce před pohovorem shořel. Z vlasti vycestoval dne X autobusem přes Rumunsko a Maďarsko do České republiky (dále jen „ČR“). Do ČR přicestoval dne 26. 6. 2023. Dříve nepobýval v jiných státech, nemá udělená víza ani povolení k pobytu a toto je jeho první žádost o mezinárodní ochranu. Je zdravý a nikdy nebyl trestně stíháný. Sdělil dva důvody, pro něž podal žádost o mezinárodní ochranu. Za prvé si půjčil peníze od soukromého věřitele ve výši 4.000 EUR s vysokým úrokem, s nímž nesouhlasil. Následně mu věřitel a patrně jeho lidé začali vyhrožovat zabitím, pokud závazek nesplní. Jednou z výhrůžek bylo i spálení jeho domu, v němž s rodinou žil. V důsledku toho si žalobce změnil příjmení. Za druhé se nechce zúčastnit války.

10. Téhož dne s žalobcem žalovaný provedl pohovor, v němž žalobce nad rámec výše uvedeného sdělil, že se obrátil kvůli výhrůžkám na policii, ale věřitel je podplatil, takže policie ničemho nečinila. Má však potvrzení o podání oznámení na policii, které mu může manželka poslat. Na podplacení usuzuje z toho, že se jej policie dotázala, proč nepřistoupil na 14% úrok. Na dotaz žalovaného, kdy se na policii obracel, sdělil, že to bylo v roce X, neví však jaký měsíc, neboť tam byla jeho tchýně. Žalobce tchýni požádal někdy začátkem roku X (doslova „*po Novém roce*“), aby zašla na policii. Bylo to poté, co obdržel správné vyhoštění. Následně žalovaný konfrontoval žalobce s tím, že obdržel správné vyhoštění v březnu roku 2024. K tomu žalobce uvedl, že šli vyhrožovat jeho tchýni kvůli žalobcovým dluhům. Peníze na splacení totiž posílal přes ni. Na postup policie si nezkoušel stěžovat. Žalobce si dal do souvislostí, že dům shořel kvůli jeho dluhům. Původní dohoda s věřitelem totiž byla, že žalobce splatí dluh do pěti měsíců. Žalobce tak neučinil a věřitel chtěl po něm peníze hned. Tuto událost policie stále vyšetřuje. Neví, v jaké fázi vyšetřování policie je. Podezření na pachatele sdělila tchýně, protože žalobce byl v té době již v ČR. Peníze si půjčil koncem roku X. Tyto informace nesdělil při řízení o správním vyhoštění před prvostupňovým správním orgánem, ani v řízení o odvolání, protože mu nebyla dána možnost. Protokol byl sepsán, aniž by ho viděl. Tlumočnick mu jen sdělil, že dostane vyhoštění. Ani advokátka ho neupozornila na to, že měl tyto skutečnosti sdělit, ačkoliv jí své problémy vysvětlil. Pouze ho odkázala na podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jeho věřitel je lichvář jménem X. X. Dostal na něj kontakt od přítele. Žalobci vždy vyhrožoval telefonicky. Tchýni však vyhrožoval osobně. Dále sdělil, že v Moldavsku pracoval a vydělával asi 300 EUR měsíčně, což na splacení dluhu nestačilo. Proto se rozhodl vycestovat do ČR, aby vydělal na jeho splacení. V případě návratu se obává, že by si ho věřitel našel, zabil ho a ohrozil jeho rodinu. Moldavsko je malá země, našel by ho přes konexe podle obličeje. Slyšel, že jeho věřitel dlužníky tvrdě trestá, třeba je nezabije, ale nechá je zbít. Proč by ho měl zabíjet, když mu peníze splácí, neví, ale poté, co mu shořel dům, bere jeho výhrůžky vážně. On sám se na policii obrátit nechce, protože policie nic nedělá a už to udělala tchýně. Žalobce se domnívá, že tchýně žádný protokol od policie k jejímu oznámení a vyšetřování požáru domu nemá. Běžného pobytového titulu nevyužil, protože neměl na poplatek za vyřízení a žádost o mezinárodní ochranu podal až nyní, jelikož mu to poradila advokátka. Žádné problémy se státními ani bezpečnostními orgány ve vlasti nikdy neměl. K jeho obavám z války uvedl, že Moldavsko hraničí s Ukrajinou přes Podněstří. Žalobce dostal třikrát předvolání na nástup k základní vojenské službě. On ji však vykonat nechce, neboť by v případě vstupu Moldavska do války musel po jejím výkonu bojovat. Žalobce vyjádřil touhu zůstat v ČR. Přicestovat a požádat o

mezinárodní ochranu by chtěla i jeho manželka s dětmi. Žalobce ve vlasti nikdy neměl potíže kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.

11. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil písemný materiál ze dne 3. 10. 2023, označený jako „Moldavsko, Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav říjen 2023“ (dále jen „Informace OAMP ze dne 3. 10. 2023“). Z tohoto dokumentu se podává, že v dubnu roku 2022 požádalo Moldavsko formálně o vstup do Evropské unie. Civilní úřady dodržují kontrolu nad bezpečnostními složkami. V souvislosti s přípravou na podání žádosti země o vstup do Evropské unie Moldavsko posílilo právní stát, včetně reformy policie a kroků směřujících k reformě soudnictví. Moldavsko se řadí mezi země, které neumožňují uložit trest smrti za žádný trestný čin. V zemi existují tři orgány pro lidská práva: Úřad veřejného ochránce práv, Agentura pro mezietnické vztahy a Rada pro prevenci diskriminace a zajištění rovnosti. Úřad veřejného ochránce práv zaručuje nezávislost na politických vlivech a zabývá se podáními v případech porušování lidských práv, může zahájit vyšetřování na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu. V zemi působí řada domácích i zahraničních skupin pro lidská práva bez omezování ze strany vlády. Vyšetřují případy týkající se lidských práv a svá zjištění zveřejňují. V Moldavsku nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Přes obavy z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do Moldavska a zátěže spojené s ukrajinskou uprchlickou vlnou zůstala situace v zemi stabilní a v zemi neprobíhal žádný vnitřní ani vnější ozbrojený konflikt.
12. Rovněž si opatřil i písemný materiál ze dne 16. 11. 2023 označený jako „Informace OAMP: Situace moldavských občanů vracějících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce“. Z tohoto dokumentu vyplývá, že od roku 2006 poskytuje moldavská kancelář IOM asistenci při reintegraci pro všechny migranty, kteří se rozhodnou vrátit do země. Podle neziskové organizace je situace návratců lepší než těch, kteří v zemi zůstali. V zemi existuje několik agentur pro vyhledání zaměstnání. Nárok na případné sociální dávky/příspěvky vzniká určitým kategoriím osob podle hodnocení jejich majetkových poměrů a předpokladem je registrace u státní Národní agentury pro sociální pojištění.
13. Dále si opatřil rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 5. 2024, č. j. CPR-17833-2/ČJ-2024-930310-V230, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce jakožto účastníka řízení o správním vyhoštění. Z něho se podává, že žalobci bylo uloženo nejprve správní vyhoštění na dobu dvou let od 26. 10. 2021 do 11. 11. 2023. Žalobce jakožto účastník dalšího řízení o správním vyhoštění do protokolu o výsledku účastníka správního řízení u správního orgánu prvního stupně uvedl, že do ČR přicestoval dne X za prací a měl v úmyslu zůstat do března roku 2024. Poté, co mu bylo uděleno v řadě první správní vyhoštění odcestoval zpět do Moldavska, kde se oženil, a jelikož chtěl mít stejné příjmení s dětmi, změnil si příjmení. Když přicestoval zpět do ČR, byl si vědom zákazu vstupu a pobytu. Ohledně nemožnosti vycestování z území ČR uvedl, že na území Moldavska mu žádná překážka nehrozí, ale má ve vlasti dluhy. Rovněž sdělil, že nemá k ČR žádné závazky, pohledávky či vazby. Není na nikom finančně závislý a finance na vycestování či setrvání v ČR je schopen si opatřit. V odvolání pak naopak tvrdil, že má v ČR nesplacené pohledávky, na něž poukazoval v protokolu.

14. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 10. 2024 se poté podává, že žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil.
15. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 8. 11. 2024 nedostavil, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany, protože téhož dne napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
17. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle ust. § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
19. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
20. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
21. Soud předesílá, že v souladu s dispoziční zásadou bylo podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinností žalobce uvést konkrétní žalobní bod, jichž se žalobou dovolává zrušení napadeného rozhodnutí. Tedy bylo jeho povinností v žalobě vymezit, v jakých konkrétních skutkových a právních důvodech spatřuje tvrzenou nezákonnost, a jak se tato dotkla jeho veřejných subjektivních práv [srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004–52]. Obsah a kvalita žaloby totiž v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Úkolem správních soudů není nahrazovat činnost žalobce při vymezení žalobních bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2015, č.

- j. 6 Ads 5/2015–20). A tak čím obecněji žalobce vymezil námitky vůči napadenému rozhodnutí, tím obecněji zdejší soud k jejich přezkumu a posouzení přistoupil (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
22. Soud se nejprve zabýval obecnou námitkou žalobce týkající se nedostatečného zjištění stavu věci. Žalobce nijak nekonkretizoval, která zjištění žalovaného považuje za neúplná či nesprávná ani v jakém směru považuje shromážděné podklady za nedostatečné. Taktéž neučinil žádné návrhy na doplnění podkladů (dokazování), a to ani v řízení před správním orgánem, ani v podané žalobě. Jelikož tedy žalobce tuto svoji námitku žádným způsobem blíže nerozvedl, není zcela zřejmé, v jakém ohledu považuje skutková zjištění za nedostatečná.
 23. Soud tedy toliko konstatuje, že žalovaný zjistil všechny rozhodné skutečnosti. S žalobcem provedl pohovor, v jehož rámci mu umožnil sdělit všechny skutečnosti, a ty již sdělené v rámci údajů k podané žádosti upřesnit. Tímto postupem dal žalovaný žalobci prostor unést jeho břemeno tvrzení. Na základě žalobcem předestřených důvodů, pro něž o mezinárodní ochranu požádal, si žalovaný opatřil dostatečné množství zpráv o zemi původu žalobce. Tyto jsou souladné s požadavky kladenými Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, jsou tedy: „*v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Byť jde o zprávy s datací k roku 2023, lze je považovat za stále aktuální, neboť soudu není známo, že by se situace v Moldavsku změnila (srov. i usnesení NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34). Zároveň je potřeba zdůraznit, že správní orgán nemůže mít vždy k dispozici zcela „čerstvé“ informace o zemích původu. Zprávy neziskových organizací, Evropské unie a jiných států, či zprávy vypracované Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, ze kterých obvykle vychází, jsou zpravidla vydávány periodicky (srov. usnesení NSS ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 2/2024-27).
 24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem, žalovaný tento svůj závěr byť stručně, ale stále dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud tedy dané námitky shledal nedůvodnými.
 25. Dále žalobce v podané žalobě namítal, že jím prezentované skutečnosti odůvodňují udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. V této souvislosti poukazoval na strach o svůj život v případě návratu do země původu. Ten odůvodnil v zásadě obecnými tvrzeními o tom, že v Moldavské republice panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo s ohledem na ohrožení v důsledku invaze Ruské federace na Ukrajinu. Ani tyto námitky soud neshledal důvodnými.
 26. Zhoršená ekonomická situace v Moldavsku není azylově relevantním důvodem. Podle konstantní judikatury správních soudů totiž ekonomické důvody a s tím související životní podmínky v zemi původu nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54).

27. Co se týče zhoršené bezpečnostní situace v Moldavsku, žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že v Moldavsku aktuálně neprobíhá žádný vnitrostátní či mezinárodní ozbrojený konflikt. Konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou se do Moldavska přímo nerozšířil. Tyto skutečnosti nejen že jsou obecně známé, ale rovněž vyplývají z Informace OAMP ze dne 3. 10. 2023, jež je součástí správního spisu. Tato zpráva zřetelně vypovídá o tom, že v Moldavsku nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Přes obavy z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do Moldavska a zátěž spojenou s ukrajinskou uprchlickou vlnou zůstala situace v zemi stabilní a neprobíhá v ní žádný vnitřní ani vnější ozbrojený konflikt. Tuto zprávu o zemi původu žalovaný řádně provedl a vyhodnotil, že žalobci nehrozí v případě návratu reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a písm. c) zákona o azylu. S tímto závěrem se soud ztotožnil a jeho názor nezměnily ani v žalobě uváděné ojedinělé incidenty spočívající v několika explozích, jež otrásly ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří, a explozí, které vyřadily z provozu rozhlasové vysílače na území Podněstří. Jednalo se totiž o ojedinělé incidenty, ke kterým došlo v důsledku toho, že Moldavsko bezprostředně sousedí s Ukrajinou, která je terčem ruských útoků.
28. Co se týče žalobcových tvrzení o vyhrocené situaci v Podněstří, žalovaný správně ve vyjádření k žalobě podotkl, že žalobcovo bydliště se nachází v Moldavsku mimo Podněstří. Žalobce proto fakticky nemůže být ohrožen v důsledku možného dění v separatistickém regionu.
29. Soud na tomto místě nemůže predikovat, jak se situace bude vyvíjet a pro případ, že přeci jen ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a písm. c) zákona o azylu v Moldavsku nastane, může žalobce využít institutu opakované žádosti podle § 11a zákona o azylu.
30. Žalovaný se byť stručně, ale stále dostatečně vypořádal s obavou žalobce k nástupu do základní vojenské služby. Žalobce uvedl, že mu přišlo celkem třikrát předvolání k nástupu do základní vojenské služby. Dále vyjádřil svou obavu z účasti ve válce v případě, kdy by Moldavsko vstoupilo do války. Soud souhlasí s žalovaným, který poukázal na to, že branná povinnost je zcela legitimním požadavkem státu na své občany. Její plnění samo o sobě skutečně nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany a to ani, když by byla povinnost nastoupení spojena s rizikem povolání do bojových akcí ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za nenastoupení vojenské služby či výkonu branné povinnosti (srov. i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení téhož soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 12. 7. 2024, č. j. 8 Azs 68/2024-29).
31. Situace by byla jiná v okamžiku, kdy by se armáda dané země v rámci ozbrojeného konfliktu dopouštěla válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám OSN a za odepření výkonu vojenské služby v takové armádě by hrozilo trestní stíhání nebo trest. V takovém okamžiku by se mohlo jednat o azylově relevantní situaci podřaditelnou pod čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (srov. i rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-

- 24, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45). Ve vztahu k aktuální situaci v Moldavsku je nutno uvést, že se tato země ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ani ke dni vydání rozhodnutí soudu, do válečného konfliktu na Ukrajině vojensky nezapojovala. Za této situace není splněna podmínka účasti moldavské armády na probíhajícím ozbrojeném konfliktu. Tím spíše pak není splněna podmínka možné služby žalobce u armády, ať už v rámci základní vojenské služby, či při následném plnění branné povinnosti, která by páchala válečné zločiny, zločiny proti lidskosti nebo činy, které odporují zásadám a cílům OSN. Azylově relevantní důvod tedy není naplněn.
32. Ohledně zcela obecného odkazu na zvětšující se množství vražd zdejší soud pouze konstatuje, že žalobce v této souvislosti neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že mu v této souvislosti hrozí v zemi původu nějaké reálné a konkrétní nebezpečí. Toto tvrzení nemá žádnou oporu ani v žalovaném obstaraných zprávách o zemi původu a žalobce sám v tomto směru žádné podklady či důkazy nepředložil. Pro úplnost k tomu zdejší soud ještě doplňuje, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany se neposuzuje, zda je země původu žadatele zcela bezpečná, ale posuzuje se, zda je tam žadatel pronásledován, má odůvodněný strach z pronásledování či zda existují důvodné obavy, že mu tam v jeho konkrétním případě hrozí reálné nebezpečí vážné újmy.
33. K obavám žalobce z výhrůžek soukromým věřitelem kvůli nesplacenému dluhu pak soud uvádí, že ani tento důvod není relevantním z hlediska udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
34. Aby se o pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu mohlo jednat, musela by být splněna dvě kritéria: 1) žadatel je soukromou osobou pronásledován pro jeden z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu a 2) státní orgány země původu nejsou schopny či ochotny poskytnout potřebnou ochranu proti takovému jednání. Žalovaný správně konstatoval v napadeném rozhodnutí, že takový důvod nemůže naplnit podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu primárně proto, že toto jednání nebylo motivováno žádným z taxativně vymezených důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Bez takového důvodu totiž nemohou být naplněny podmínky obav z pronásledování ve smyslu zmíněného ustanovení. Bylo by tedy nadbytečné, aby se žalovaný nad rámec uvedeného zabýval možnostmi vnitrostátní ochrany, když právě první podmínka nebyla naplněna.
35. Z hlediska možného ohrožení vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu žalovaný shledal, že žalobci bezprostřední nebezpečí po návratu do vlasti nehrozí. Žalovaný správně poukázal na to, že se žalobce osobně nikdy nedomáhal ochrany u moldavských státních orgánů. Jeho tchýně však podle jeho tvrzení ano, ale policie byla nečinná. Žalobce, ani jeho tchýně si však na postup policie nestěžovali. Je zřejmé, že žalobce nevyužil dostupné ochrany moldavských státních orgánů. Přitom právě vyčerpání všech dostupných prostředků ochrany je předpokladem pro relevanci sděleného důvodu ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Žalobce soudu ani žalovanému přesvědčivě nevysvětlil, proč by ochrana poskytovaná moldavskými státními orgány měla být neúčinná. Naopak sdělil, že tamní policie vyšetřuje požár domu žalobce a je tak zjevně aktivní. Žalovaný dostatečným způsobem zjistil a odůvodnil, že taková ochrana žalobci je ve státě původu dostupná a jemu nic nebrání se na ni obrátit v případě dalšího vyhrožování soukromým věřitelem.

Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že podmínky doplňkové ochrany nebyly naplněny.

36. Na závěr soud dodává, že žalovaný nevycházel z konceptu bezpečné země původu a žádost nezamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný rozhodoval ve věci meritorně, zaměřil se na individuální okolnosti případu a nenechal žalobce prokazovat, že v jeho případě není Moldavsko bezpečnou zemí původu.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení v řízení před zdejším soudem nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. června 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce